

László Noémi író

Márton Evelin író méltatja

Kicsoda László Noémi? Kisó néni, aki jelenleg bazsarózsát árul a Széchényi téri piacon úgy hallotta, hogy Nonó sanzonénekesnő, egy szál gitárral járja a világot. Most Ausztráliában turnézik, ott kiégett a kovid. Kilián, a hegedűs ember esküszik rá, hogy látta Nonót a televízióban, dzsesszzongorista, bár az szent-igaz, hogy néha dalol is, az valami mennyei, neki igazán elhihetjük, hisz mindene a zene! Egy izmos férfiú, aki szegről-végről szomszédja, habár nem ismerik egymást úgy véli, hogy sportoló, titkos olimpiai bajnok futó, aki emiatt rejtőzködik a világ kíváncsi tekintete elől a Fellegváron. Egy másik szomszéd, aki éppen füvet kaszál ezen felnevet, hogy is lehetne itt elrejtőzni, hisz kicsi a város, és kicsi a domb, kivéve ha szaladni kell felfelé. Ám a szóban forgó hölgyet ő többször látta, autóba be, autóból ki, szépséges ruhában, szépségesen, színésznő! – ehhez nem fér semmi kétség. Egy kisfiú, aki almát majszolt a Főtéren, a ló mögött azonnal kijelentette, hogy Nonó a Cimborá, ő biztosan tudja ezt az anyukájától. Egy másik gyerek, aki ugyancsak almát majszolt beleszólt, hogy nem úgy van az, mert Nonó a Szivárvány, és ő is az anyukájától tudja, szóval biztos. A gyerekek civakodtak, a galambos bácsi hangosan kuncogott. Micsoda kis kópék ezek! Na de Nonó?! Hát ki ne tudná szerte a városban, hogy ő a híres zeneszerző, aki emitt rejtőzik a világ kíváncsi tekintete elől, mert a Szamos szőke hömpölygése megihleti őt. Különbön kardja is van, ő látta tulajdon szemével, ahogy a magosba lendítette azt a nehéz fegyvert! Félelmetes volt, lenyűgöző, örökre szerelmes lett a tüneménybe. A galambokat is neki, érte, na meg persze a művészet kedvéért, hisz érző szívű művész a galambász, senki sem tagadhatja ezt! És még csak annyit tenne hozzá, hogy balga mindenki, aki azt hiszi, Nonó azért szalad, hogy izmait erősítse! Mi az neki. A suhogó levegő alakul zenévé a fejében, mert az egy olyan fej! A könyvtáros úr megütközve nézett rám. Hogy is kérdezhetek ilyent! Nonó koszorús költő, városunk büszkesége, tucatnyi remekbe szabott kötet szerzője, talán gondolatolvasó, oly sokszor talál a szó, és emellé kiváló műfordító, nyelveknek tudója, avatott ismerője és kutatója, szinkrontolmács, rendezvényszervező, meséket sző, meséket szab, meséket álmodik, néha szívünket fájdtítja, máskor gondolatainkat ülteti hintába, és lendíti ki őket más égtájak felé. De nem téved senki, sem Kisó, sem Kilián, szomszéd vagy galambász, a gyerekek. Igen, ez mind ő, és emellé még szép nő, anya, ki gyermeket ringat, füröszt, házit ír s közben rímeket lát. Leírja, áthúzza, elteszi, és igen, időnként karikákat fest szeme alá ez meg az – bánat, magány, kételkedés – kétely és tévedés, vagy erőtlenség. Könyvek mögött képzelem el őt, arcát olvasólámpa világítja meg. Gondolodik. Megérti. Úgy dönt, szól nekünk is. Műrepülésről, Földről, feketelevesről az ébredés előterében, Afrikáról és bodzabélről, százegy papírhajóról, melyek végigcsorognak és a messzi Keletre viszik szavainkat, arról, hogy esés után, hogyan, és milyen most a labdarózsa, melyet Kisó néni kínál a Széchényi téri piacon, íme, küldött egy csokorral Kilián úr, a hegedűs ember pedig azt üzeni, hogy: Vivát, Nonó!